

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Forsagelsen i Daabs-Pagten

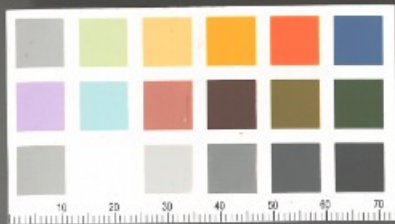
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 118. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1856_1140-txt-shoot-idm359/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

føddellen ærlig og sandtru siqe Ja til, at han for-
sagede eller skilde sig hjertelig fra al Løgn og
Synd i den selv, men derimod kan Synderen ær-
lig og sandtru siqe, at han forlæger den Djævel
med alle hans Gierninger, der lige saavel er Men-
neske-Morderen af Begyndelsen, som han er
Løgnens Fader, altsaa er lige saavel Menneskets
som Sandhedens ærlige Fiende. Ligesom det
nemlig er med Synderens Forhold til den aande-
lige Sandhed, saaledes er det ogsaa med hans
Forhold til det aandelige Liv, thi Løgn fader nød-
vendig Mørke til sit Skjul, fordi den kan ikke taale
Lysen, og Synderen har derfor selv paataget sig de
Mørkets Svanter, hvori han ligger og kan umulig
sprænge dem, men anderledes er det med det aande-
lige Liv, thi den aandelige Død, som er hjertelig
Skulde og Ufølsomhed, den er vel lige saavel Djæ-
velens eget Valg, som det er hans Straf, men
saaledes behøver det ikke at være med den menne-
skelige Synder, thi han er, ligesom Eva i Paradis,
fristet og forført af Løgneren, der med Slangen-
Trædsfthed inddriller ham, at Synden, langtfra at
koste ham Livet, vilde føre ham til det guddomme-
lige Lys, som hans Slæber misundte ham. Naar
derfor Mennesket fatter Tro paa Guds eenbaarne
Søn, som Livets Fyrste, der kan og vil frelse
ham fra Døden, da faaer han baade Lyt og Magt
til at hade og hjertelig stille sig fra Menneske-
Morderen fra Begyndelsen, med al den Løgn,
hvorefter han loffede det trofaldige, uerfarne Men-
neske-Barn ud af sit Paradis ved Livets Træ, ud
i Orken at sidde fortvilet i Mørke og i Dødens

Stygge, og idet Mennesket troer paa Synds-For-
ladelsen i Christi Menighed, da forsvinder Syn-
derens nødvendige Frygt for det guddommelige
Lys, og da vaaqner Menneskets naturlige Klar-
lighed til det guddommelige Lys, som Friisteren
falskelig lovede ham, men som Frelseren har i sig
selv og vil dele med alle sine Troende.

Naar vi saaledes betragter Forjævelsen i sin
uopføjelige Forbindelse med Troens-Bekindelsen i
Daabs-Pagten, da, men ogsaa først da, ser vi,
hvorfor det altid er Djævelens Gierning at adfille
hvad Herren i Daabs-Pagten har sammenføiet, fordi
hverken Omvendelse eller Tro, saaledes som Her-
ren har oplyst og forbundet dem i Daabs-Pagten,
kan være sand og ægte uden i denne Forbindelse, i
dette aandelige Hættekæb, thi hvordan kan et syndigt
Menneske ærlig forjæge Djævelen, Løgnens Fader,
Mørkets Fyrste og Dødens Markesmand, uden at
troe paa Guds eenbaarne Søn, som Sandheden,
Lysen og Livet; heller ikke kan Mennesket hen-
vende sig til Sandheden, Lyset og Livet, uden at
bortvende sig fra Løgnen, Mørket og Døden,
jaa, hvem der alligevel siger, han gjør hvad han
aabenbar ikke kan, han lyver mod Sandheden, han for-
nægter den klare Sandhed, modsigter vitterlig sig selv,
og har derved fordømt sig selv.

Her kan og skal vi see den erige guddommelige
Sandheds Seigl klarlig paatrykt Guds faste
Grundvold i den kristelige Daabs-Pagt, som derfor
ogsaa hos de Gamle, især hos Irenæus, og selv
i Apostel-Skriften, udtrykkelig kaldes Sandheden
(alethoia og veritas), thi den kristelige Daabs-Pagt

